

Skördad

Jag hatar skiftbytesdagen. Jag hatar hur jag stinker innan jag får gå till badet. Sura kemikalier och svetsångor. Mest av allt hatar jag väntan på att bli skördad. Kön går ända ut på gatan, vi är minst trehundra män som trängs som korkade, stinkande får.

”Auro?” Vindu knuffar till mig med armbågen. ”Vad ska du göra imorron?”

”Sova.”

Kanske borde jag använda min lediga tid bättre. Men efter tio dar uppe vid fabrikena är det vad de flesta gör.

”Jag har en beställning som borde ha kommit, om du vill titta förbi.”

Vindu är samlare. Musik mest, och det passar mig bra. Folk samlar och letar och stjälar en massa saker, men musik är det som får min hjärna att kännas som om den ska sprängas.

”Vi får se”, säger jag.

Han nickar och ler svagt. Blicken är dimmig. Jag vet att min är likadan. Ryggen värker inte och känslorna känns äckligt nära, okontrollerade.

Innan vi går av skiftet får vi tre puffar. Effekten sitter inte i så länge, det är inte för vår skull. Ångan är för skördningen, för att det ska gå lättare. Jag hatar det. Att de bestämmer hur jag ska känna.

Det är snart vår tur, jag stryker svetten ur nacken och tar några steg fram. När solen går ner blir det fuktigare. Luften klibbar fast mot huden och i lungorna. Jag tycker bättre om de blöta vintrarna. Hellre fryser jag i dåliga skor än svettas som en gris.

Vindu är från skogslandet, han klarar värmen. Står bara där och ler när jag flämtar som en hund. Fast det kanske är nåt annat, som gör att han ser så där lycklig ut.

Jag lutar mig in mot honom.

”Vem fan blir hård i skördekon?” viskar jag.

Han rycker till och tar ett steg bort, knuffar till en kille i brun jordbrukarskjorta.

”Blir jag väl inte.”

Men han rättar till grejerna genom overallen och huden mörknar från halsen upp till öronen. Jag skrattar. Ibland måste jag bara göra nåt, för att slippa tänka på det som ska hända.

Det är inte svalare inne på kliniken, men det finns en fläkt nånstans, som rör runt luften. Rakt fram står tio hologram med likadana, datorgenererade sjuksköterskor. Jag går fram till en virtusyrra som blir ledig. Det gröna ljuset som scannar min iris får ögonen att svida.

”Finns det nåt nytt att välja på idag då?” säger Vindu och skrattar när han hämtar sina glasögon i automaten.

Han tar alltid samma sak. Nån av blondinerna. Bakifrån. Jag frågade honom om det i vintras. En sån där korkad fråga som kommer efter för mycket ånga. Han sa att han inte klarade av att se deras ansikten.

Rösten blev tjock och jag trodde att han skulle börja grina. Det märktes att han skämdes efteråt, men jag tycker lite bättre om honom för det. Att han knappt klarar av att göra det, fast de inte ens är på riktigt.

Jag brukar variera mig. Vad spelar det för roll vad jag väljer? Och när jag tänker på de som designar mina val, hur det måste göra dem tokiga att jag inte har några preferenser, då tänds nåt skarpt och hett i mig. Det finns nånting som de inte förstår med mig. Som de inte kan styra.

Det blir en kille den här gången. Men inget skägg. Det funkar inte för mig. Och inga djur. Det måste komma några sjuka jävla bergslänningar hit, det finns både getter och får att välja på.

Den trånga korridoren är het som masugnen jag jobbade vid för tre år sen.

”Vi ses därute”, säger jag och sätter på mig glasögonen, öppnar min dörr.

Jag gjorde inget särskilt med miljön, så det är det vanliga rummet. Ett svagt, rödaktigt ljus, lukt av kropp och rök. Mannen är yngre än jag, och mörk. Han ler när jag stänger dörren, säger nåt på ett språk jag inte förstår. Vem orkar välja det? Jag knäpper upp ett par knappar i overallen och hasar ner kalsongerna.

Att bli avsugen funkar, det är enkelt. Jag behöver bara stå där. Precis innan jag kommer kör jag in fingrarna i hans hår. Det är inte meningen, men ibland kan jag inte hålla mig. Kroppen kan längta så mycket efter beröring. Att låta sig luras, bara en kort stund.

När jag är klar hör jag den rena, mekaniska rösten från virtusyrren.

”Auronello Shebar, 23 år. Nuvarande placering: Legosvetsenhet 314. Sädesmängd något substandard. Har du tillfredsställt dig själv? Din ålder ger dig rätt till ett extratillfälle per skift om du känner behovet.”

Jag skrattar till. Skulle jag göra det här med mig själv? Frivilligt?

Det pratas om folk som gör det. Att det till och med finns de som struntar i förbudet mot kroppsligt umgänge. Jag har hört det kallas en revolutionär handling. För mig känns det som ett annat sätt att förlora kontrollen.

”Jag är nog bara uttorkad”, säger jag och ler smått. ”Det är 42 grader vid min arbetsstation. Det kan du rapportera om du vill.”

Det surrar till i högtalaren, jag väljer att tolka det som en harkling. Kanske har hon humor, fast hon är datorgenererad.

”Tack för ditt bidrag. Ditt genetiska material har resulterat i tretton friska medborgare som hjälper till att bygga en ny, ljus framtid.”

Det var tolv förra gången. Under de senaste tio dagarna föddes ett nytt barn. Mitt barn. Jag sväljer hårt och rätar på axlarna när jag går ut i gränden bakom kliniken. Vindu är inte där än. Han brukar skratta och säga att han vill dra ut på det, men jag vet vad jag tror om det.

Ikväll tar det längre tid än vanligt. Eller så var det jag som var snabb. Jag flyttar vikten mellan fötterna, önskar att jag hade lite tobak. Det skulle kunna ta en evighet att rulla en cigarett, och då har jag i alla fall nåt att göra.

Efteråt är värre än före. Kliniken ligger i en högklassad sektor. Arbetare är fria att röra sig varsomhelst i staden, men jag är inte dum. Folk vill inte ha oss här. De som går förbi håller ett större

avstånd än de behöver. Som om jag smittar. Som om inte de också skördas här de dar när det inte är skiftbyte.

Efter den stora olyckan är det för farligt att tillåta medborgarna att själva välja vem de vill avla tillsammans med. De genetiska sjukdomarna är så många att oavsett klass måste ditt material matchas för att undvika defekta individer.

När det kommer till samhällets fortlevnad är det inte så mycket som skiljer oss åt. De som bor i den här sektorn matchas mot andra med hög klass och efter lämplighetstestet hamnar deras avkomma i mindre barnenheter, där de fostras att bli den nya eliten.

Vi som skördats idag kommer att matchas mot kvinnor som valts ut från arbetarna. Kvinnor som ägnar fjorton år av sitt liv åt att bära, föda och amma. De hinner producera sex, sju barn innan de slits ut. I varje barnenhet med arbetare kan det finnas över hundra barn. De kommer att växa upp och arbeta i fabriker eller på de stora odlingarna. Precis som jag.

Var är Vindu? Har illusionen gått i baklås? Det har aldrig hänt mig, men jag har hört hur folk pratar. När det inte funkar står du där med verkligheten. Insamlingskärlet och de kala, vita väggarna. Läkarassistenten som i vissa historier är en ung, snygg tjej och i andra en knotig gammal gubbe. Och det finns inga dispenser. Det är bara att blunda och göra det du ska.

”Ursäkta?”

En kvinna i grön sommarklänning kommer fram till mig. Hon har det mörka, lockiga håret uppsatt med nålar mot huvet. Lätt vinklade ögon med tjocka ögonfransar. Breda höfter och ett mjukt hull över magen.

”Har du eld?” säger hon.

”Visst.”

Tändaren skulle bli stulen om jag inte bar den på mig. Och då står jag där utan om jag får tag på tobak.

Hon sätter en knölig cigarett mellan läpparna. Jag kupar händerna vid hennes ansikte. Lågan flammar till när hon andas in och hälften av tobaken brinner av på en gång. Hon skrattar och pillar på ett halssmycke som hänger nedanför halsgropen.

”Du rullar för glest”, säger jag. ”Luften får allt att brännas för fort.”

”Ja, inte blir det bra.” Det är knappt ens en fimp kvar, fast hon bara tagit ett par bloss. ”Kan du visa mig?”

Bladen är grövre än jag är van, känns inte lika torra. Till och med rökad är bättre i den här sektorn. Jag ser på henne i ögonvrån och nyper ihop tobaken. Hon ler när jag slickar på papperet, nickar mot mig.

”Du kan ta den där.”

”Jag är sjukdomsfri”, säger jag. ”Tror du att jag skulle få gå hit annars?”

”Nej, jag menade inte...” Hon stryker en lös hårslinga bakom örat. ”Det kändes fel att inte bjuda. Du såg så sugen ut.”

Snygg räddning. Det ser nästan ut som om hon menar det. Blicken flackar och huden blir mörkare över kindbenen. Finns bara ett sätt att testa henne.

”Ska jag rulla en ny åt dig?”

”Om du vill.”

Jag nyper fast cigaretten i mungipan medan jag rullar den nya. Det blir lite meckigt att slicka den, men hon verkar inte bry sig.

”Embla”, säger hon när hon tar emot den. ”Heter jag alltså.”

”Auro.”

Lågan får hennes ansikte att flamma rött när jag tänder först hennes och sedan min egen cigarett. Jag andas ner ett moln av rök i lungorna. Det där första, underbara draget. Tobaken är mild och smakar kryddigt.

”Vad gör du här, Auro? De flesta brukar ha rätt bråttom härifrån.”

”Jag skulle inte ha nåt emot att få komma till badhuset nu.” Jag ser på henne genom den grå röken. ”Men de verkar ha kidnappat min vän.”

”Han kanske bara gillar det.”

”Jag antar att de försöker slå i er det.” Röstén låter hopträngd. ”Men om ni var så smarta som de säger skulle ni fatta att ingen gillar det där.”

Hon lutar sig fram och tar mig på underarmen. Fingertopparna känns alldeles för rena mot den sotiga, svettiga huden.

”Förlåt. Det var ett dumt skämt. Osmakligt.”

”Ja, det var det.”

Det börjar bli ett jack uppe på hättan på ena kängan. Och det är två månader tills jag får lösa ut ett nytt par. Embla har inte tagit bort sina fingrar från min arm. De bränner mot huden. Var är Vindu?

”Kan jag göra nåt för att gottgöra dig?” säger hon. ”Har du varit i badhuset i den här sektorn? Det är nåt alldeles extra.”

”De har väl medlemskap? Hur tror du att jag skulle ha kunnat komma in där?”

”Du kan gå dit som gäst. Åt en löskäftad läkare som inte ens kan rulla sina egna cigaretter.”

Hon skrattar men jag känner bara fingertopparna som släpper mot armen, fattar inte vad hon säger.

”Du menar att du skulle ta med mig dit? Nu?”

”Ja. Det var väl det du ville göra? Ta ett bad.” Hon ser mot dörren till kliniken. ”Är det din vän som kommer här?”

Vindu har den där svarta blicken. Det kan tända till när saker inte går hans väg.

”Det tog en evighet för dem att få igång den jävla illusionen. Ska det vara så svårt? Och ångan är på väg bort. Måste ha varit nåt svagt skit om det inte ens håller tills jag har fått bada. Vem är det här?”

Han stannar till och drar handen genom håret, ger Embla en hård blick. Som om hon är ansvarig för de tekniska missarna under hans session, för att ångan var svag idag, kanske för hela situationen på den här förbannade kontinenten. Men hon ler bara och sträcker fram handen.

”Jag heter Embla. Jag frågade just Auro om han har lust att vara min gäst på badhuset ikväll. Du får gärna följa med om du vill.”

Vindu nickar och ser på mig som om han inte fattar att vi kan ha sån tur. Nåt vänder runt i magen på mig. Jag hade inte sagt ja, men nu har jag inget val. Om jag inte vill se ut som en skitstövel och få höra honom gnälla hela nästa skift.

”Var ligger det här badet då?” säger jag.

Embla försöker prata med oss på vägen men Vindu säger ingenting och jag har heller ingen lust. Magen mullrar, jag är hungrig men jag vet att den sura känslan inte har med det att göra. Jag har aldrig varit nånstans i den här sektorn, allra minst ett badhus. Varför lät jag mig bli inlurad i det här?

Mannen i entrén registrerar Embla och nickar åt oss när hon säger att vi är hennes gäster. Det är inget annat folk där.

”Det är alltid lugnt efter åtta.” Hon pekar på en dörr. ”Ert omklädningsrum. Vi ses därinne.”

Kaklet är ljusgrönt, alldeles helt och torrt. Inga sprickor eller illaluktande pölar. Längs ena väggen finns en bänk med skåp. Vita handdukar ligger hopvikta på bänkarna. Jag känner på en av dem, den är mjuk. En röd och en blå flaska har gjort en grop i tyget.

”Fan.” Vindu knuffar på mig. ”Vad var det som hände? Vem är hon?”

”Nån som inte har lärt sig att rulla cigaretter. Fråga inte.”

Jag hänger upp overallen i skåpet, den är fet av smuts. Det trådslitna, gulnade linnet och kalsongerna hamnar i en liten hög på botten, ovanpå väskan med mitt ombyte.

Vindu muttrar och försöker få kodlåset att funka.

”Finns det ens tjuvar i den här sektorn?”

”Vi är ju här”, säger jag och sätter fast handduken runt höften.

Det luktar svagt av eukalyptus utanför omklädningsrummet. Ljuset är nedsläckt i ett enormt rum fullt av bassänger och kar.

”Gillar du det?” säger Embla.

Hon slår handduken om sig medan hon går mot mig. Jag hinner se den mjuka magen med födelsebristningarna. Att hennes bröst har mörka vårtor.

Vindu sträcker nacken och ser sig omkring.

”De har målat i taket.”

”Det är små keramikbitar som bildar det där mönstret.”

Emblas hals blir lång när hon ser uppåt och jag följer linjen med blicken. Ner över hennes mjuka bröst, den breda höften. Hennes hud är mörkare på kroppen än i ansiktet.

Vad fan håller jag på med?

”Är ni duschkillar eller badkillar?”

”Har du varit på ett badhus i arbetarnas sektor?” Jag ler. ”Det är en bassäng med pissljummet och en tvålbit var. Vi tar det vi får.”

”Då föreslår jag duscharna först.” Hon håller upp flaskorna. ”Det här är istället för tvålbit. Blått för håret och rött för kroppen.”

Duscharna har väggar av vitt glas mellan sig så jag kan inte tjuvkika för att se hur kranarna funkade. Vindu tjuter till bredvid mig.

”Iskallt!”

”Vrid åt höger”, säger Embla och skrattar.

Jag drar på vatten i en tjock stråle som löser upp smutsen, känslan av att vara nyskördad, till och med lite av det ömma i

nacken som inte ens ångan lyckades få bort. En tjock, gul kräm som luktar kanel och äpple rinner ur den röda flaskan. Oljefläckarna på handlederna släpper på en gång, men det gör inte ont. Huden är varm och len efteråt. Jag har håret fullt av lödder från den blå flaskan när jag hör Vindu mumla,

”Det här är fan det bästa jag varit med om.”

Han låter trött och lite packad. Jag känner mig likadan. Dåsig, slö och lycklig. Embla sticker fram huvet bakom glasväggen, ser på mig och ler.

”Ren?”

Håret ligger bakåtstruket, svart av vattnet, ringlar ner över ryggen. Jag nickar och kliver ut mot min handduk, håller den en bit framför kroppen. Jag hatar blöta handdukar.

”Ska vi bada nu?” säger jag.

”Om ni har lust. Och torka dig du, om du vill. När den inte känns bra längre byter du den bara.”

Vi går nerför en trappa mot några runda bassänger. Vattnet är så hett att jag knappt klarar att kliva i. Det räcker mig till axlarna och kroppen känns lätt. Vi står där ett tag, pratar om hur skönt det är. Sedan visar Embla oss ett rum där iskallt vatten rinner längs väggen. Hon skopar upp det i en hink och håller över huvet. Ett litet skrik slipper ut, och efteråt ler hon brett.

”Prova, det är bättre än det ser ut.”

Vindu håller genast en hink över sig, frustar och skrattar. Jag vet inte vad jag vill. Kroppen är så varm, all smärta är borta. Det där kommer att få musklerna att knyta sig igen.

”Testa nu.” Embla knuffar på mig. ”Du är väl inte feg?”

Vattnet känns som om det ska kväva mig, lungorna drar ihop sig av kylan. Men efteråt känner jag mig vaken, alert som om jag inte just klivit av mitt skift.

Vindu huttrar när vi går mot en av de större bassängerna, sjunker ner i varmt vatten igen. Embla tar några simtag men jag stannar med honom.

”Hur är det?”

Han skakar på huvet. Blicken är skarpare nu men ögonen börjar bli röda. Han tål ångan för jävla dåligt. Han gnuggar sig på kinden.

”Om jag inte somnar snart kommer jag att ha migrän tills vi ska på skiftet igen.”

”Vill du att jag följer med?”

”I helvete.” Han nickar mot Embla. ”Du stannar här och roar dig åt mig också.”

Skrattet är lite rossligt.

”Vad pratar ni om?” säger hon och kommer simmande.

Han ser inte på henne, drar handen i ansiktet igen.

”Jag ska hem och sova bakruset av mig.”

”Vi följer med till utgången”, säger hon.

Han muttrar nåt om att han klarar sig, men Embla kliver i alla fall upp ur bassängen. Vattnet forsar från henne innan hon slår handduken om sig och jag blir svag i benen när jag ska gå uppför trappan.

Det står en vakt vid omklädningsrummen. En välklädd vakt, men ändå. Det är för vår skull, och det blir hett i bröstet, jag knyter nävarna.

”Jag vill att du ordnar ett ombyte åt min gäst”, säger Embla och ler mot mannen. ”Sätt upp det på min räkning.”

Vindu blinkar en gång och rodnar.

”Jag kan inte...”, börjar han men hon tar honom på axeln.

”Ta hand om dig nu.”

Som om hon har känt honom länge. Som om hon verkligen bryr sig.

”Vad är det för fel på honom?” säger hon när han har gått.

”Vad menar du?”

”Ni fick väl puffarna samtidigt. Och du är...” Hon lägger huvudet på sned och ler. ”Kanske lite slirig, men verkar helt okej. Varför är han redan bakfull?”

”Han är tre år äldre än mig. Och jag gjorde en vända till masugnarna innan jag började som svetsare.”

”Är det kemlunga?”

Vi börjar gå tillbaka mot bassängen.

”Det är inget han pratar om. Men han hostade blod i vintras.”

”Kan han inte få en annan placering?”

”Det behövs folk vid svetsarna. Och det är inte genetiskt. Så länge han orkar är han användbar.”

Jag borde inte säga så. Vad vet jag om henne? Angivarna finns överallt.

Vattnet omsluter oss. Hon simmar inte iväg, blir bara stående nära mig.

”Det är vidrigt”, viskar hon.

”Det är som det är.”

”Du har också fått offra en del, eller hur?” Fingrarna hittar ner i det tjocka, kantiga äret i sidan. ”Njuren?”

”Jag hade tur och fick bidra till en ny, ljus framtid redan när jag var femton. Sen var det otur att kirurgen slarvade och såret blev infekterat.”

Hennes hand glider upp på ryggen. Jag borde hålla käften, tänka innan jag pratar.

”Har du bidragit med nåt annat?”

”Benmärg. Två gånger. Fan, vad ont det gör. Men andra gången slapp jag ett helt skift, nåt med smärtlindringen som gick fel.”

Medlidandet är så starkt i hennes ögon att jag måste vika bort blicken. Jag vill inte att hon tycker synd om mig.

”Hur många barn har du?” säger hon.

Det är en fråga jag aldrig fått. Vi kan skämta om skördningen, vi är tvungna om vi inte ska bli tokiga. Men resultatet av den, det pratar vi aldrig om.

Hon lutar sig fram mot mig.

”Förlåt. Du behöver inte svara.”

”Tretton.” Jag harklar mig. ”Det senaste föddes nyss. Jag undrar om det blev en pojke eller en flicka.”

Det där sista ramlar ut. Jag visste inte ens att jag tänkte det. Emblas blick är mjuk, som om det är okej.

”Jag har två”, säger hon. ”Sen har jag fått flera utomkvedshavandeskap. De tog bort mina ägglare sista gången. Nu blir det inga fler.”

Det är en gåva, en ursäkt för det hon sa tidigare. Det syns i ansiktet hur ont det gör att tänka på. Att bära en annan människa i sin kropp för att sedan lämna bort den utan att ens få se den. Jag kan inte föreställa mig hur det måste kännas.

”Kom”, säger hon och tar min hand.

Innanför en vit glasdörr ligger ett rum med marmorbänkar. En ljummen ånga stiger från stenar vid ena väggen. Hon hakar på en hasp och vänder sig mot mig, släpper handduken på golvet. Ena handen hittar runt mig, löser upp min handduk och drar den av mig. Hon lutar sig upp och lägger sina läppar mot mina.

Tungan är mjuk och fuktig. Hon smakar rent, bara lite salt. Jag har aldrig låtit det här vara en del av illusionen. Aldrig trott att jag skulle vilja. Men när hon trycker sig tätare mot mig och fångar min underläpp mellan sina tänder försvinner världen. Jag vill bara vara i den här kyssen, för alltid.

Hennes händer glider över min kropp, bröstet och ryggen och runt magen, ner mot skrevet.

”Embla.” Rösterna är ljusa och lite hes. ”Jag kan inte. Du vet vad jag gjorde nyss.”

”Sch.” Hon låter några fingrar röra kinden, läpparna. ”Jag vet. Du behöver inte göra nånting.”

Hon smeker mig överallt och jag andas in henne. Hon är en del av mig och när tårarna börjar rinna slickar hon upp dem utan att säga nåt.

Det har gått timmar eller dagar när ljuset flimrar till, först en gång och sen igen.

”Fan”, säger hon. ”De stänger snart.”

Hennes kinder är röda, och hon har flammor på bröstet. Här och där sitter märken som jag tror att jag kanske har gjort. En hörntand saknas i leendet, det är först nu jag ser det.

”Embla.”

Det låter inte som jag. Någon annan har kommit och tagit över mig, håller henne tätt mot min kropp.

Hon tar min hand, leder mig mot dörren. Innan hon öppnar sveper hon handduken om mina höfter.

”Försök se ut som vanligt.”

Hur fan ska det gå till? Jag rätar på axlarna och drar fingrarna genom håret. Det är fortfarande fuktigt, vi kan inte ha varit här så länge.

Vakten ser stramare ut när vi kommer fram till honom.

”Ett ombyte till din gäst?”

”Ja tack, gärna”, säger Embla och ler. ”Hur går det med din... åkomma?”

”Okej”, mumlar han.

”Kom till mig när du behöver mer.”

Hon vänder sig mot mig, och leendet är hårdare nu. Så det är därför hon inte behöver oroa sig fast hon precis tagit med två

arbetare till badhuset. Jag ser på vakten i ögonvrån. Han verkar frisk. Det måste vara nåt som han inte vill få registrerat.

Utan att säga nåt går han före mig till ett rum innanför omklädningsrummet, lyfter ner byxor från en hylla och en skjorta från en annan. En tunn plastförpackning innehåller kalsonger, strumpor och ett nytt linne.

”Jag tror att det här ska passa.”

Kläderna är så mjuka att jag får en klump i halsen när jag sätter på mig dem. De har en svag doft som jag kämpar med att placera. Syren kanske.

Embla väntar på mig när jag kommer ut, hon ser sig omkring och fingrar på halssmycket.

”Jag ska gå”, säger jag.

”Följ mig en bit. Jag bor ändå åt tvärbanans håll.”

Gatorna ligger öde. Husen ser ut att vara gjorda av spunnet glas i vitt, ljusblått och gult. Ångan har släppt sitt grepp om mig, men allt känns fortfarande osäkert, lite gungigt.

Det är inte långt hem till henne, och när vi kommer fram tar hon min hand, leder mig in i porten. Jag stannar till, tvekar med ena benet fortfarande utanför dörren.

”Vill du inte?”

Jag skakar på huvet.

”Vad håller vi på med?”

”Vi gör som vi vill.” Andedräkten kittlar i halsgropen. ”Ingen styr över oss i natt.”

Dörren går igen med ett klick bakom oss.

...

Jag vet inte var jag är när jag vaknar, och jag sätter mig upp för snabbt. Muskelnerna i ryggen drar ihop sig. I nacken brinner den ständiga elden, slickar upp och ner över kotorna. Jag gnuggar ansiktet med handen.

Embla kommer in i rummet med två muggar. Det doftar riktigt kaffe.

”Jag ville inte väcka dig.”

Tennmuggen är het och jag flyttar runt den mellan händerna medan jag hittar ett bekvämare sätt att sitta. Smärtan drar ett brett stråk runt bröstkorgen och jag stönar. Hon sätter sig på sängkanten.

”Har du gjort dig illa?”

”Ingen ånga idag bara. Jag måste ta det lugnt.”

”Auro, hur gammal är du?”

”Tjugotre.”

Jag undrar hur gammal hon är, men jag vågar inte fråga. Äldre, helt klart. Vad tycker hon om att jag är så ung? Och varför bekymrar jag mig om det? Har jag inte större problem?

”Ingen i din ålder ska behöva ta det lugnt för att inte få ont.”

Jag skakar på huvet. Hon vet ingenting.

”Är det vad du brukar göra för att få det att sluta?” säger hon.

”Ta ånga?”

Jag rycker på axlarna.

”Om jag får tag på det. Men det är meckigt.”

”Du kan få några värktabletter med frukosten.”

Vi går genom ett rum för att komma till köket. Jag har aldrig varit i en lägenhet som rymmer mer än en säng och en matplats. Det är möbler överallt, tyg och kuddar och levande växter. Jag försöker att inte stirra.

”Mjölken är slut”, säger hon och tar ut en förpackning grädde, kokar upp och vispar ut majsmjöl i den.

En smörklick glider på toppen när hon ger mig en skål gröt och två gröna tabletter. Magen mullrar så att det hörs i hela köket och jag trycker in handloven strax under revbenen. Jag vill inte vara en hungrig, trasig arbetare. Embla säger ingenting, skär bara upp en lila frukt som luktar syltigt, håller på mer kaffe åt mig.

Jag försöker prata medan vi äter, men jag tappar orden, glömmer bort vad jag redan har sagt, hör inte henne genom den feta, söta gröten och fruktklyftorna som är sura och lämnar fläckar på mina fingrar. Till och med kaffet är godare än nåt jag druckit tidigare.

Jag dukar av våra tallrikar och diskar. Inte mycket till gentjänst, men hon låter mig göra det.

”Hur är det med ryggen?” säger hon och stryker mig i nacken.

”Okej.”

”Vill du testa en sak?”

Hon tar fram en brun glasflaska ur en låda.

”Vad är det? Nåt andevatten från bergslandet?”

Jag skrattar och rullar axlarna så kotorna knastrar.

”Inte direkt. Ta av dig på överkroppen och lägg dig på sängen så ska du få se.”

Idag, när jag är nykter och ett blekt ljus strömmar in genom fönstret, känns det fel att ta av sig. Hellre skulle jag hitta byxorna hon skaffade åt mig igår, och mina kängor. Men jag vill inte att hon ska tycka att jag är fånig, så jag drar av mig linnet. Smärtan slår ut i armen när jag sträcker på mig, får fingrarna att domna.

Så fort jag har kommit ner på sängen håller hon nåt ur flaskan över ryggen. Det blir varmt och luktar skarpt, friskt. Hon sätter ner ett knä på madrassen och börjar glida handflatorna över musklerna, fast och stadigt. För varje drag blir kroppen varmare, tyngre. Värken smulas sönder.

Till slut klappar hon mig lätt i sidan och säger att hon är färdig. Jag rullar över på armbågen och ser på henne. Håret faller framför ansiktet och kinderna har blivit röda av ansträngningen.

”Känns det bättre?” undrar hon och jag tar hennes handled, drar ner henne bredvid mig.

Hon smakar annorlunda idag, som lila frukt och svart kaffe och jag trasslar in mina händer i det mörka håret och kysser henne tills luften tar slut.

Klänningen hamnar på golvet och hon drar av mig kalsongerna och släpper dem i en hög tillsammans med sina egna underkläder. Nånting luktar äpple, håret eller huden, jag vet inte och nu kysser hon mig igen, gränslar mig och jag känner hur blöt hon är.

”Det här är förbjudet”, viskar jag.

Orden försvinner och suddas ut, min röst är så svag och hon ler och smeker mig.

”Du ska inte skördas på nio dar. Ingen kommer att veta.”

Jag nickar och hon reser sig lite, sjunker ner över mig. Allt blir rött i kanterna, min höft flyter ut och blir ett med henne, med sängen och hela det här huset som är gjort i spunnet glas. Hon känner mig så väl att hennes takt är min, och hon är en främmande varelse som jag aldrig trodde att jag skulle vilja utforska.

Världen välter runt och forsar in i mig och jag kommer med hela kroppen. Ryggen gör en båge och lågor slår ut genom magen, upp i armhålorna. Långt bort hör jag en ljusare röst, nåt som låter som njutning.

När tårarna runnit ur ögonen och jag kan se igen ler hon och rullar över på sidan.

”Nöjd?”

Jag nickar, harklar mig, öppnar munnen men stänger den igen. Vad kan jag säga? Hon kryper ihop mot min axel, drar täcket över oss. Svetten rinner överallt, men det är skönt att inte vara kall. Underbart att inte ha ont. Fantastiskt att ligga mot henne och låta doften av äpple hitta in överallt.

...

Jag stannar över natten, går inte ut. Hon smiter iväg och kommer tillbaka med mat och jag kan inte få nog. Hon skrattar åt mig men jag bryr mig inte. När vi inte äter ligger vi i sängen och pratar, vandrar varandras kroppar. Hon rider mig en gång till strax innan jag ska gå. Jag oroar mig för att det ska märkas och hon viskar till mig att det är okej, att allt är okej.

”Din kropp ersätter det där långt innan du ska skördas igen”, säger hon när jag står i den lilla hallen.

Jag nickar stelt. Jag vill inte tänka på det. Inte nu.

”Får jag träffa dig igen?” säger hon och kysser mig på nyckelbenet.

”Om tio dar är jag tillbaka.”

”Hittar du till badhuset från kliniken?”

”Jag tror det.”

”Vi träffas där.”

Jag känner mig både bakfull och packad när jag sitter på tvärbanan. Löftet att vi ska ses igen är allt jag bryr mig om.

Vindu lutar sig in mot mig så fort jag sjunker ner bredvid honom på transporten som ska ta oss upp till fabriken i bergen.

”Fan, du har varit svår att få tag på. Kidnappade hon dig?”

”Nåt sånt.”

”Jag vill inte veta.”

Han skakar på huvudet och jag fattar att han menar det. Folk har nog med sina egna hemligheter.

Tio dar har aldrig gått långsammare. Inget händer vid fabrikena. Det är fjorton timmar vid arbetsstationen, två mål mat, drömlös sömn i sovsalarna där det alltid är nån som låter eller luktar. Jag har levt i den rytmen i åtta år, men det här skiftet vill jag krypa ur huden innan halva tiden har gått.

Till slut skyndar jag upp längs en gata som jag tror att jag känner igen, och hittar badhuset. Embla har en annan klänning, i brunt och guld. Min grå overall känns fetare än vanligt och jag blir stående en bit bort.

”Vindu kunde ha följt med om han velat”, säger hon.

”Han har fått en sändning som han längtar hem till.”

Jag ler, det känns redan bättre. Nåt av det jag lämnade finns kvar.

Det är en annan man i receptionen den här gången, men Embla säger nåt till honom som jag inte hör. Alla har hemligheter.

”Vad samlar Vindu?” undrar hon när vi klivit ner i badet.

”Musik.” Det är korkat men jag kan inte låta bli att berätta. ”Gamla inspelningar. Saxofon mest.”

Hon blundar och lutar sig bakåt, gungar lite och nynnar en slinga som jag inte kan placera. Jag skrattar och griper om henne under vattnet, där det inte syns.

När vi kommer hem till henne sätter hon på en raspig kristallinspelning och vi älskar till en gråtande sax. Jag känner mig för stor på insidan, som om kroppen inte kan hålla mig längre. Det skulle gå att skylla på ångan, men jag tror inte att det är den. Jag gnider mig i ögonen och hoppas att hon inte ser.

I slutet av friskiftet stugar hon ner två kristaller i min overall, säger att jag kan ge dem till Vindu om jag vill. Jag har aldrig sett honom så lycklig som i vårt sovbås den kvällen. Han mumlar att han har letat efter det här sen han föddes och skakar hela tiden på huvet.

...

En ny rytm kommer in i mitt liv. En rytm där tio dar är ett meningslöst, svart hål följt av 48 timmar där jag andas och lever och älskar.

Vi pratar mer, om musiken hon fortsätter att spela varje gång vi ses, om mat och hennes jobb på den allmänna kliniken som ligger på sektorsgränsen. Patienterna som ibland är arbetare men oftare tillhör de högre klasserna. Vi pratar inte om mitt jobb. Ibland berättar jag nån historia som jag hört, och hon skrattar fast jag är ganska säker på att hon inte fattar.

Det händer att hon pratar om barnenheten där hon växte upp. Den låg utanför stan och det verkar finnas hur många historier som helst om kattungar som räddades ur brunnar eller tjuriga getter som det var hennes uppgift att mjölka. Jag säger att jag inte minns min uppväxt och efter ett tag låtsas hon att hon tror på mig.

Hur kan jag berätta om de söndertrasade fingertopparna vid symaskinen? Om några år är det mina barn som sitter där, hukade över de arbeten som kräver klarast ögon och smalast fingrar.

Hennes också, om de inte klarar sorteringen. Men det är väl inte troligt. De har säkert matchat henne för att skapa nya ledare.

”Vet du att det fanns en tid när barn växte upp med sina föräldrar?” viskar hon en kväll när vi dricker kryddat vin och ser ut över stan, som lyser av färgat glas.

”Innan matchningen startade, ja, de säger det.”

”Familj. Det kallades så.” Hennes blick driver ut genom fönstret. ”Undrar du aldrig, hur det skulle vara?”

”Vad är det för mening med det?”

Hon säger ingenting, men jag känner att hon inte håller med. Jag skulle kunna förklara att hon kan ta sig friheten att undra, att jag inte har den lyxen. Men det är ett ämne vi aldrig rör. I hennes lägenhet finns inga klasser, och jag föredrar att ha det så.

...

Det har gått nästan en månad sedan den där första kvällen när jag och Vindu blir nerkallade till sjukstugan vid grindarna. Tre dagar kvar på skiftet, det här kan inte vara bra. Det svider i magen men Vindu ser värre ut, som om han ska svimma eller spy när som helst.

”Vad tror du de har upptäckt? På min screening?” säger han lågt.

”Varför skulle de låta min station stå obemannad om det bara är du som är döende?”

Dåliga skämt, det är allt som finns ibland. Han skrattar hest och boxar på mig, och kanske får han tillbaka lite färg i ansiktet.

”Det är nåt om era värden”, mumlar receptionisten utan att se upp från sin skärm, vinkar in oss i undersökningsrummet.

Jag fattar först inte att det är hon, ser bara en stram läkare i vit rock. Hon är osminkad och håret är flätat ner på ryggen.

”Embla?”

Det är Vindu som säger det, som ser på henne som om han fortfarande inte har bestämt sig för om det är dåliga nyheter.

”Jag har med mig nåt.”

En metallgrå inhalator trängs med ett smalt tabletrör i hennes hand. Hon ger röret till mig. Värktabletter.

Hon vänder sig till Vindu.

”Om du puffar det här en gång om dan så läker lungorna lite. Du blir inte bra, men symptomen lättar. Och du kommer att leva längre.”

”Det här är för mycket”, säger jag men Vindu slår mig på armen, skrattar hest.

”Prata för dig själv. Tack. Vad vill du ha för det här?”

”Inget.” En fläck på halsen blir röd och hon tvinnar flätan mellan fingrarna. ”Du behöver det där, och jag vet att du aldrig skulle få det, och det är skit. Det räcker så. Men om jag kan få några minuter ensam med Auro...”

”Visst. Självklart. Tack. Igen.”

Han trycker hennes hand och ger mig en smäll på axeln och är ute ur rummet. Jag hör honom säga nåt om undersökning till

receptionisten innan dörren slår igen. Embla låser och jag snubblar fram till henne, håller henne tätt mot mig.

”Jag saknade dig för mycket”, viskar hon och sedan är det bara våra hungriga munnar.

Hennes händer hittar overallens knappar, drar av mig den till höften, smeker under linnen och jag känner hur kroppen vill. Hon är på väg mot mitt skrev när jag skjuter bort henne.

”Om nån ser oss.”

”Det är ingen bevakning i sjukrummen. Det ligger i samhällets intresse att ni är trygga när ni träffar läkare.”

”Men om det bara är nåt de säger.”

Hon smeker mina läppar med sina.

”Jag har kollat.”

Orden gör mönster mot min hud. Varje del av mig vill ha henne.

”Det är bara tre dar till min skördning. Om det märks...”

”Kroppen producerar nytt. Drick extra vatten bara.”

”Men om...”

”Du får väl säga att du har runkat då.”

”Va?”

”Tillfredsställt dig själv.”

Rösten är skarp nu, och ögonen mörka. Hennes händer griper fortfarande efter mig, smeker ländryggen och häcken. Jag backar ett steg.

”Om jag erkänner det beordrar de extra skördningar. Här uppe. Det sägs att illusionen bara funkar varannan gång.”

”Auro, förlåt.” Hon glider fingrarna längs min käklinje. ”Jag borde inte ha sagt så. Men de kommer inte att märka nåt. Jag lovar. Jag bara längtar efter dig.”

Hon drar med mig till undersökningsbritten, hasar upp på den och sårar benen, lägger min hand mellan. Hon har inga trosor och jag tappar mig själv, kommer in i henne och glömmer att vara försiktig, glömmer min rädsla. Biter i läppen för att inte stöna. Världen försvinner men det är fort över, oron tränger sig in i min röda bubbla.

Vi torkar oss och hon kysser mig på halsen, trycker nåt i min hand. Två chokladkakor.

”Tänk på mig när du äter dem”, viskar hon, rättar till läkarrocken och släpper ut mig ur undersökningsrummet.

...

Skördningen nästa gång tar evigheter. Jag kan bara tänka på att det kommer att märkas. Och hur det inte duger längre, att stå här med en illusion. Hur det kanske aldrig kommer att funka.

Virtu-syrran säger inget om att det tog tid. Det är nån slags tyst överenskommelse, att de inte jävlas med oss om det. Och sädesmängden är visst normal. Jag darrar och mår illa när jag går därifrån.

Hela friskiftet ligger det där och skaver mellan oss. Vi säger ingenting om det, men vi pratar mindre, och vi rör varann försiktigt, älskar inte.

Jag säger att jag måste hem när det är några timmar kvar innan transporten går. Hamnar hos Vindu och lyssnar på musik som han har skaffat med hjälp av kopior på det hon gav honom.

Tio dagar senare är jag där igen, som en maljavel mot en lampa. Det börjar bli höst och hon har en tunn jacka över den gröna klänningen och jag vill hålla henne där, på gatan, bland alla angivare. Det lyser om henne, nåt med ögonen som är annorlunda.

Morgonen efter frågar hon om vi inte kan åka hem till mig.

”Till mig?”

Jag är mätt på majsgröt men ser redan fram emot lunchen. Att bara ligga i sängen med henne tills dess.

”Jag vill se nåt av det som är ditt, också”, säger hon, och det syns hur det skulle gå om jag började protestera.

På tvärbanan är hon tyst och blek. Jag vill ta hennes hand, men jag vågar inte. Vågar knappt se på henne.

”Hur är det?” frågar jag.

”Lite åksjuk bara.”

Jag är rätt säker på att hon ljuger. Vi åker förbi slitna grå boendekaserner, ungar med snoriga överläppar som springer i stora flockar, magra gubbar i svarta overaller som har hand om renhållningen. Vill jag verkligen veta sanningen om varför hon mår illa?

Vi tittar bara in hos mig snabbt. Det är dammigt och stökigt, luktar olegt. Vindu bor ett par våningar upp och han är hemma.

”Embla, vad roligt att se dig”, säger han och ser förbi oss, ner i korridoren.

”Det är lugnt, ingen såg oss.” Jag håller fram tre bambulådor. ”Vi fick med oss lite lunch.”

Vindu sätter på en saxinspelning och pratar osammanhängande medan han äter. Jag fattar inte om det är maten eller musiken han försöker beskriva, men Embla ler och blundar. Hon gungar i takt med melodislingan och den låter galnare, öppnare än nåt jag nånsin hört.

”Så det här är hemma?” säger hon när maten är uppäten och saxen fått sällskap av en klarinett och lugnat ner sig lite.

Jag ser på det trånga rummet. Det finns kokvrå och garderob, till och med ett utfällbart matbord, även om vi sitter på golvet. Det är mycket större än sovbasen på fabriken. Men det är patetiskt.

”Jag antar det”, säger Vindu. ”God mat, musik och trevligt sällskap, vad kan man mer begära?”

Ett par hela lungor, till exempel, tänker jag men jag säger ingenting. Vi kan inte göra nåt åt det i alla fall.

”Det var fint”, säger hon när vi går mot tvärbanan på väg tillbaka. Det är redan mörkt. ”Det finns en frihet i det.”

”Frihet?”

Runt oss är det fullt av folk, det får mig att hålla mig lugn. Allt jag vill skrika åt henne stannar på insidan.

”Vi lever i olika typer av fångelser”, säger hon och sen vill ingen av oss säga nåt mer.

Vi kurar ihop oss i sängen när vi kommer tillbaka, väntar in sömnen.

...

En kväll på skiftbytesdagen möter hon mig vid transporten. I ett hav av grå overaller som strömmar mot utgången står hon. Håret uppsatt och en grön kappa som går till knät.

”Vi ses kanske uppe vid kliniken”, säger jag till Vindu. ”Vänta inte på mig. Vi kan höras i morron.”

Han ger mig en hård klapp på skulderbladet och försvinner i folkmassan.

”Vilken trevlig överraskning.”

Jag sludrar lite, gnuggar mig i ögat. Det känns konstigt att träffa henne innan jag varit på kliniken. Jag hade behövt den där timmen, för att nyktra till.

Hon drar underläppen mot tänderna, andas ut långsamt. Sen ger hon mig tre inhalatorer.

”Kan du se till att Vindu får de här? Jag har ett recept också. Jag satte upp så många uttag jag vågade. Det borde räcka nåt år. Men de kostar, så han får börja spara.”

Hon trycker två rosa papperslappar i min hand.

”Det är ett recept till dig också. Så fort du börjar hosta blod, vänta inte längre. Och här.”

Ett tabletrör som nästan inte rasslar, det måste vara proppfullt.

”Embla, vad är det här?”

”Jag vet inte vad jag ska göra åt din rygg. Du skulle behöva en annan placering, och det kommer väl inte att hända. Men jag vill att du ska slippa stjäla för att fixa ånga.”

”Vad handlar det här om?” säger jag och knölar ner grejerna i overallfickorna.

”Jag blir förflyttad. Skogslandet.”

Luften tar slut. Inte bara i mina lungor. På hela kontinenten finns det inget kvar att andas. Jag faller och faller. Hennes mörka ögon fångar mig, fukten i ögonfransarna.

”Kan du inte be om uppskov? De måste väl lyssna på dig, de behöver sina läkare. Eller betala nån.”

”Det är beslutat. Jag kan inte göra nåt.”

Det glimtar till i hennes ögon. Så kort att det skulle kunna vara inbillning.

”Vad är det du inte berättar?”

”Auro.”

”Strunta i det då.” Jag slår ut med händerna. ”Jag blir kvar här, jag behöver inte veta sanningen.”

Hon fingrar på halssmycket, andas in tungt.

”Jag begärde det själv”, säger hon på utandningen. ”Det har varit bestämt i tre månader. Jag reser i övermorron.”

Luften smakar surt, bränner i lungorna och bakom ögonen.

”Har du vetat hela tiden? Varför gjorde du det här om du visste? Varför lät du det hända?”

Rösten är ljus och darrar och jag hatar den. Hon lägger handen mot min haklinje. Jag låter den ligga kvar, och det gör ont att sjunka så lågt. Inte ens ha stolthet nog att slå undan den.

”De bygger upp ett nytt samhälle runt en kromtäkt”, säger hon. ”Trehundra omlokaliserade arbetare och några förmän. Vakterna har sina order härifrån, men de måste få allt att funka också. Och med sjuka arbetare funkar ingenting. På ett sånt ställe är läkaren lagen. Jag kan göra nåt som jag inte kan göra här.”

Hon blundar och jag vill inte veta. Jag vill aldrig mer höra hennes röst, och aldrig mer stå i tystnaden utan den.

”Vadå? Vad kan du göra?”

”Jag är gravid. Jag tänker föda mitt barn och behålla det där uppe. Vårt barn, Auro. De ska inte få ta det från mig.”

”Gravid? Men ... Du sa ... Du är ju steril.”

”Jag födde två friska barn, utan komplikationer.” Hon ler svagt. ”Men de behövde mig som läkare, tog mig ur programmet. De förväntar sig att jag ska lyda dem.”

”Du ljög för mig. Du planerade det här.” Händerna är som kalla stenar vid sidorna, och jag är så torr i munnen att jag knappt kan prata. ”Är det vad jag har varit, nån dum jävel att avla på?”

Leendet bleknar och hon kniper ihop ögonen. De är blanka när hon öppnar dem.

”Tänkte jag hitta en lämplig arbetare när jag stod vid kliniken med mina dåliga cigaretter? Ja. Såg jag till att kontrollera att du fått tillräckligt många barn för att vara en bra, allmän matchning? Ja. Men jag räknade inte med att det skulle vara du. Jag planerade inte för dig.”

Magen byter plats med hjärtat, det gör fruktansvärt ont. Benen känns svaga, jag måste få sätta mig snart.

”Och nu, när det blev så här?” säger jag. ”Då går du bara vidare?”

”Jag måste få mitt barn, Auro. Du vet inte hur det känns. Alla månaderna, sparkarna, hur de vände sig inne i mig. Jag kände dem. Och jag hörde dem skrika. Jag behöver ett barn.”

Tårarna rinner nerför hennes kinder och jag knyter nävarna för att inte torka bort dem. Jag ska aldrig röra henne igen.

”Jag ska hämta dig.” Hennes röst är grötig. ”Jag tänker ut nåt däruppe, en plan ...”

”Nej, Embla. Så får du fan inte göra.” Naglarna gräver sig in i handflatan. ”Jag klarade mig innan du kom, fattar du det? Jag klarade mig. Och nu ... Det enda som skulle kunna vara värre är om du ska ge mig nåt jävla hopp. Jag kommer att gå under om jag ska hoppas att du ska hämta mig. Att jag får ha dig.”

”Jag ska tänka ut nåt.”

”Nej.” Folk vänder sig om, jag känner det mer än jag ser det. ”Gör det du måste göra, men lämna mig ifred. Tänk aldrig mer på mig.”

Jag sväljer och sväljer och önskar att det här tar slut innan jag bryter ihop.

Men jag klarar inte att gå.

”Jag älskar dig”, säger hon och då kommer styrkan tillbaka.

Perrongen är hård under mig när jag vänder om och börjar springa. Jag snubblar till men får tillbaka balansen.

Det finns en gränd på andra sidan, ett litet prång bara. Om jag hinner dit, då kommer ingen att se mig. Lungorna är små som valnötter men hjärtat är så stort att det sprängs. Jag kommer inte att gå sönder. Jag är sjukdomsfri och testad och har fickorna fulla med mediciner. Jag kommer att slitas ut långsamt, inte sprängas här på perrongen.

Inne i gränden är det mörkt. Husväggen är skrovlig mot ryggen och jag andas mot knäna, skakigt, gnyende. En kort stund. Sen måste jag ta mig upp till kliniken. Det är skiftbytesdagen.

Jag ska skördas.